

El ceramista Arcadi Blasco

Aquest és el primer article d'una sèrie sobre artistes valencians que Manuel Vicent anirà publicant en les nostres pàgines; inicia, així, la seua col·laboració en la revista.

Manuel VICENT

Arcadi Blasco nasqué a Mutxamel, a l'Alacantí, l'any 1928, fill de sastre i brodadora, nét de llauradors. Tingué una infantesa plena d'esbargiments i d'aliments terrestres gratuïts, penjats de la llum costanera. Un paisatge d'ametlers i garroferes, amb figures que treballen amb les mans la pròpia supervivència; éssers romànics, àrabs i levítics, units amb les arrels ancestrals de l'olivera, els animals domèstics i la terra calcinada del migdia, constitueixen l'íntim estrat d'una estètica; els records d'una contesa fraticida, les misèries menudes i el tedi d'unes llargues vesprades de diumenge, les passions agràries, la injustícia ofegada pels himnes i l'aspecte primitiu d'un poble els habitants del qual portaven els seus sentiments en les esquerdes cuites del rostre, formen l'espill bisejat on l'artista es reconeix.

Arcadi Blasco fou un d'aquells xiquets que s'obriren a l'ús de raó enmig d'una guerra civil i arrossegaren amb l'adolescència entre somnis i dub-

tes el primer sexe, el primer terror indesxifrable en els anys inhòspits d'aquella pau. Els xics de la seua generació són gent tocada. Però alguns ja volien fugir o ser profetes. Com qualsevol ser pensador, Arcadi Blasco també tenia el desig de grandesa i hi hagué temps que el seu dilema vital va ser plantejat així: bé fugar-se a l'Argentina en un vaixell de càrrega o bé quedar-se tocant el bombardí en la banda del poble. La marea

servís per a traure l'ànima per un forat. Només l'atzar el portà a l'Escola de Belles Arts. La resta, quasi ni escau de comentar-la. El seu aprenentatge bàsic sempre va ser al marge de la disciplina oficial. Fou una trajectòria solitària, amb poc equipatge, junt amb altres amics de la corda per aquell panorama ombrívol dels anys cinquanta, quan ací tot es sabia d'oïda i els darrers moviments estètics arribaven en boca d'algun viatger o

¿Què es pot dir avui d'un objecte de ceràmica?

de la dècada del quaranta el portà a Madrid.

Açò no és un apunt d'una biografia, sinó la petita història d'una recerca o l'itinerari d'un retorn.

Alimentat amb pa de figures, Arcadi Blasco recorria a peu els carrers de la ciutat, tractant de trobar l'eixida d'aquell laberint: volia ser artista, potser pintar, o músic o actor o poeta, alguna cosa que

es deixaven albirar a través d'una reproducció.

Arcadi Blasco havia esdevingut un pintor d'aquella avantguarda d'aleshores. Feia exposicions. Experimentava amb la matèria. Havia viatjat a Roma. S'havia enlluernat davant les coses de sempre, que ara acabava de veure amb els seus ulls. A Espanya l'esperava de nou el pinzell i el llenç en blanc,

En aquest artista mediterrani sua la fa d'un lluitador

l'avorriment de cada dia, l'obligació de repetir allò que ja estava fet. Deixà de pintar i en aquella època d'escepticisme sentí una mena de conversió en la polpa de les mans, el tracte amb la matèria l'havia retornat als orígens. Per a ell, un bastidor, una tela, els tubs, els pinzells ja eren coses mortes. Partint d'una llum interior que enlluerna el cor humil dels artesans, començà pel principi, és a dir, per aquell temps primigeni en què l'home treia l'ànima i la transmetia als objectes, a través del capciró dels dits.

Arcadi Blasco s'allistà d'alfarar. N'havia conegut alguns a Conca, a Triana, a Agost. D'altra banda, ell també posseïa aquell tarannà natural que dona el tracte amb els elements essencials de la creació. Aquest artista valencià, irònic, de bigot menestral, mirada bondadosa i suau

Murals i volums a manera de troneres

Una de les obres de l'artista

paraula pedagògica, realment mai no havia abandonat l'ou dels seus avantpassats llauradors, aquells pobladors senzills que exercien la terra. Però ara no es tractava d'elaborar subtils vasos orientals de

refinada pell translúcida. Tenia al davant un treball primitiu, encara que d'un futur ciclopi. Podia fer vitralls, mosaics, ceràmica, baixos-relleus, pirogravats. La potència d'aquest art arribaria fins on abas-

tàs el seu talent. ¿Què es pot dir avui d'un objecte de ceràmica? Alguna cosa greu devia ser quan un dia, Arcadi Blasco, se'l portaren pres els policies de Franco abans d'inaugurar una exposició.

Antigament, els artistes eren uns esclaus que, de vegades, acuitaven el seu geni per tal d'embellir les armes dels propis botxins. Per exemple, llauraven amb fins dibuixos les llances, gravaven enervants arabescs als sabres, coltells, punyals i alfanges, posaven gregues i caps als canons.

Arcadi Blasco volgué exercir també de vasall complaent i va pensar la idea sarcàstica de fabricar en ceràmica instruments de tortura, aquests aparells que constitueixen la mitologia del terror als soterranis de la tirania. Guilloti-

nes per a escurçar dits, respatllers de garrot, seients immòbils i cavalls de tortura per a gent important, recintes d'assassinat legal; qualsevol sensació de política satànica espiritualitat de turbina o vivències d'enderrocs industrials cap en la imaginació de les seues mans.

Ara, Arcadi Blasco, aquest artista valencià, treballa en altres recipients no menys inquietants. Executa murals que són murades, realitza uns volums a manera de troneres, barbicanes, sageteres, espitlleres, garites de vigilància en els avencs de les quals l'ésser humà amaga o es defensa de l'odi més antic. Sota el disseny de benevolent ciutadà, en aquest artista mediterrani nia la fe d'un lluitador, aquella parsimònia camperola que no deixa d'aprofundir.

Història de L'ART CATALÀ

F. Miralles, F. Fontbona, J. R. Triadó, J. Garriga, N. de Dalmases, A. José i Pitarch.
Fotografies de F. Català-Roca.

Per primera vegada al seu abast, la més completa història de l'art català. Un excepcional testimoni de les més nobles manifestacions de la nostra cultura al llarg de deu segles.

- 8 volums a tot color
- 2056 fotografies
- 2320 pàgines
- enquadernats en pell
- paper couché de 160 g

UN LLIBRE D'OBSEQUI PER A VOSTÈ.

Per a tots els lectors de «El Temps», un llibre gratuït. Només cal enviar la butlleta o còpia. Us farem arribar el llibre i la informació sense compromís de la Història de l'Art Català.

Retallar i enviar a: Apartat de Correus n.º 1944. 46080-VALÈNCIA.

Nom .....

Adreça .....

Població ..... C. Postal .....

Telèfon ..... Ofici .....

